

Trigono-markiranje

P očetkom ove školske godine u razredu se odvijala prava drama. A što drugo očekivati od tjedna kad je nastava popodne i svaki dan imamo sedam sati? Negdje mora ispasti ventil. Srećom da sam taj tjedan dnevnik vodila po danima, inače nikako ne bih mogla prenijeti tu atmosferu i događaje. Priča kao da je pisana za zadaćnicu. Ima sve: i zaplet i kulminaciju i rasplet, i glavne i sporedne likove. Baš me zanima jesam li ja u cijeloj toj priči pozitivac ili negativac.

Ponedjeljak: Analiza inicijalnog ispita znanja. Ja, naravno, imam sve točno pa mi ovi satovi s analizom dođu kao nešto najdosadnije što postoji. Usput, Joško je dobio 4. Raska je napomenula da sljedeći sat krećemo s trigonometrijom i da donesemo geometrijski pribor. Jedva čekam srijedu! Malo ću si prelistati udžbenik do srijede, ali ipak, tko će to dočekati? Tim više što smo danas nakon matematike imali fiziku i profesor nam je sav razdragan rekao:

— Konačno krećete s trigonometrijom! Sad će vam i zadaci iz fizike biti lakši. Vidjet ćete,

to je najljepši dio matematike! Bar meni. Zapamtite, najljepši dio!

Očito u ovom našem školskom sustavu šlag zaista dolazi na kraju. Prvo te u osnovnoj školi ubiju u pojam sa zagrada-ma i razlomcima, a tek onaj tko preživi dostojan je ući u ljepote matematike: trigonometrija, analiza... Čudna neka teorija (i praksa). U svakom slučaju, drago mi je da sam jedna od preživjelih.

Utorak: Danas po rasporedu nemamo matematiku, ali sam ponijela udžbenik u školu da pročitam malo o toj trigonometriji. Navodno neće biti engleskog pa ću iskoristiti šupljak. Jedva čekam sutra!

Pod šupljakom sam se zavalila u najdalji kut kantine i otvorila udžbenik. I taman počnem čitati o nekakvoj jediničnoj kružnici, kad mi pažnju privuče razgovor za susjednim stolom. Tamo su, naime, sjedili dečki iz razreda i nešto kao šaputali. Ključne riječi razgovora bile su: nogomet i markiranje.

— Al' onda moramo svi biti složni! Nema poslije da netko ostane... Svi idemo! Cijeli raz-

red, kužiš? — čula sam Robija kako šapće.

Srce mi je počelo brže kucati. Je li to oni baš **sutra** misle markirati? Pa da, sad sam se sjetila, sutra je neka utakmica u Maksimiru. Ne pitajte s kim igramo, dobro je da sam se uopće sjetila da se stadion nalazi u Maksimiru.

Pa jesu li oni normalni? Baš **sutra**, kad ja jedva čekam da čujem o toj trigonometriji! Neću taj sat propustiti ni za živu glavu. Grrr! Sad zbog toga ne mogu zaspati.

Srijeda: Evo ga, dan D. Dolazim ja pred školu, a ono cijeli razred vani nešto žustro raspravlja u skupinama, vidi im se na licima da misle napraviti nešto što se ne smije, ali se s druge strane ne usude suprotstaviti glavnim huškačima. Vide mene da dolazim, nastane komešanje, svi redom progutaju svatko svoju knedlu u grlu i gurnu Josipu naprijed. Josipa, sva zbu-

na, dođe do mene i povuče me u stranu:

— Ovaj... trebam te nešto. Ovako... vjerojatno znaš da se danas igra važna utakmica, Hrvatska – Grčka. U školi nam zbog toga nisu htjeli skratiti satove, možeš li zamisliti kako su bezobrazni! Zato smo mi odlučili markirati zadnja tri sata. Ovaj... cijeli razred. Engleskog ionako nemamo, zadnji će nas pustiti s likovnog, to nema frke. A kad bismo svi markirali matematiku, cijeli razred, možda bi se i raska smilovala.

Naravno, matematika je 6. sat. A trigonometrija? Oni bi preskočili trigonometriju? E, pa ja neću. Te svoje teze sam joj odlučno rekla.

— Daj molim te — svi su se složili — svi će markirati. I Joško!

Što mi spominješ Joška, mislim si u sebi, pa nije valjda da znaš...? Možda svi znaju...? Možda i on zna...? To bi bila katastrofa!!! No, sad imam važnijih problema za razmišljanje.

— Neću! — rekla sam i otišla jer je zvonilo.

Do četvrtog sata bila je prava hajka na mene. Papirići pod satom, male ženske delegacije pod malim odmorima, velika muška delegacija pod velikim odmorom, diplomatski koraci svih vrsta: molbe, razgovor, uvjeravanje, protestne note, prijetnje, uvrijeđenost.

— Ma pustite me na miru, bolje bi vam bilo da se primite matematičke reprezentacije **Stare Grčke!** Danas se uči trigonometrija! — rekla sam i otišla na nastavu.

Engleski nismo imali, li-

kovni nas je pustila 7. sat. A matematika? Na matematiku 6. sat došla sam samo ja. Raska se iznenadila kad je ušla u praznu učionicu, ali je odmah shvatila o čemu se radi i rekla:

— Ah tako. Ja ću svejedno održati ovaj sat.

Ima li ljepše muzike za moje uši? Pričala je kao da je pun razred, ja sam dizala ruku kao i na svakom satu, a ona je prozivala samo – mene! Samo mene! Pa nije ni loše slabim đacima kad ih starci šalju na instrukcije, mislim si u sebi. Samo ti i instruktor, koga će drugog pitati nego samo tebe? Pa to je divno! A mi odlični đaci koji ne idemo na instrukcije osuđeni smo boriti se s konkurentskim rukama u zraku. A konkurencija zna biti jaka u gimnazijskim razredima, pogotovo na početku prvog srednje. Kasnije je već lakše. Uglavnom, baš mi je bilo super. Odmah kod kuće sam napisala i zadaću.

Gotovo sam i zaboravila, tko zna kako je završila utakmica?

Četvrtak: Po demoliranom tramvaju zaključila sam da nije dobro završila. U istom tramvaju sam čula da smo izgubili od Grka 0 : 1. To je definitivno dokazalo moju tvrdnju da se treba držati Grka iz matematičkih udžbenika.

A u školi – ludnica. Cijeli razred kao pokisao, dečke ne smiješ ni pogledati, a kamoli nešto pitati. A svi kao da mene krive što su naši izgubili. Pod zemljopisom je raska ušla u razred mrtva-ozbiljna (nikad je prije nisam vidjela takvu) i rekla:

— Na satu razrednog odjela

ćemo o kaznama. Matematike je jučer bilo, danas učimo dalje, a sutra pišemo test iz novog gradiva. Ah, dakako, drugi tjedan je roditeljski... — i otišla van.

Na matematici nas je zatim bilo svih 36 u razredu, ali kao da smo opet bile same raska i ja. Ona je šibala dalje po gradivu često se (kao, usput) služeći frazama: “jučer smo naučili, pa nećemo danas ponavljati”, “kao što ste jučer zapisali u bilježnice”, “kao što sam jučer objasnio” itd. Na kraju sata je rekla:

— Sutra za vrijeme testa pregledavam bilježnice — i izašla iz razreda.

E, to je bio prevrat. Neke cure su se rasplakale (imale su velike planove za onaj sljedeći vikend), dečki su šutjeli i nešto mrmljali među sobom, sve dok bujica cura nije skočila na mene neka im posudim bilježnicu i objasnim gradivo. Dečki su bili dostojanstveniji, oni su diskretno čekali kod fotokopirnog aparata da se Josipa pojavi s mojom bilježnicom. Svi osim Joška, naravno, on je izjavio da će si sam pročitati iz udžbenika.

Ostala sam poslije škole i čak do pola osam u kantini objašnjavala kružnicu i neke zadatke. Dragovoljci su slušali, zapisivali, zapitkivali, ma sve – samo da mogu van onaj sljedeći vikend poslije roditeljskog. Svi djeli su im se problemi koji po starosti sežu skroz do Stare Grčke.

Grci su još jednom pobijedili, čini mi se.

Vaša štreberica